

Nova programació expositiva

Jaume Xifra

— *Home Natura Realitat*

Frank Horvat

— *Please don't smile*

Del 6 de juny
al 28 de juliol de 2019

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VòIART
BARCELONA

Els Espais Volart de la Fundació Vila Casas inauguren la programació d'estiu amb dues propostes expositives que es podran visitar del 6 de juny al 28 de juliol de 2019.

Home Natura Realitat és una mostra multidisciplinària de l'artista **Jaume Xifra** (Salt, 1934 - París, 2014). Comissariada per **Pilar Parcerisas**, l'exposició ressalta l'esperit lúdic, poètic i provocador de Xifra, figura crítica amb la societat de consum, amb les estructures de poder i amb les dictadures, capaç d'expressar aquest inconformisme d'una manera excepcional.

Home Natura Realitat és la primera exposició retrospectiva de Xifra a Barcelona i una plataforma de difusió i d'interpretació del seu treball en clau antològica.

...

Paral·lelament, presentem una mostra dedicada al fotògraf **Frank Horvat** (Abbazia, Itàlia, 1928), *Please don't smile*, que compila una setantena d'obres del reconegut fotògraf que va consagrar-se, durant els anys 50 i 60, en el gènere de la fotografia de moda contribuint a popularitzar-ne el nom a través de col·laboracions per una llarga llista de revistes.

Aquesta mostra, ideada i dirigida per **Antoni Vila Casas** i el mateix **Frank Horvat**, presenta una acurada selecció de fotografies que ens presenten un Horvat inesgotable, imprevisible i recurrent. *Please don't smile* és una exposició que forma part del programa **ItinerArt** de la Fundació Vila Casas i que es podrà veure en primícia a Barcelona. Àlex Susanna, autor del text central del catàleg, oferirà la conferència *Frank Horvat: contra l'estil i a favor de la vida* el dia 13 de juny a les 19 h.

Jaume Xifra — *Home Natura* *Realitat*

L'exposició

Home Natura Realitat és una mostra multidisciplinària de l'artista Jaume Xifra nascut a Salt el 1934 i mort a París el 2014. Comissariada per **Pilar Parcerisas**, l'exposició ressalta l'esperit lúdic, poètic i provocador de Xifra, figura crítica amb la societat de consum, amb les estructures de poder i amb les dictadures, capaç d'expressar aquest inconformisme d'una manera excepcional.

Xifra ha estat un dels artistes més singulars que ha donat Catalunya en maridatge amb la cultura francesa. Aquest "artista saltenc de París", ha estat un gran creador i un gran pedagog. És el primer dels artistes de la generació conceptual catalana dels anys 60 que emigrà a França en plena dictadura. A casa nostra era conegut per formar part del grup dels artistes catalans de París dels anys 60 i 70, pel seu treball sobre l'objecte, les accions rituals i el projecte Scanning. La proposta creativa de Jaume Xifra és per naturalesa provocadora i conté un esperit lúdic i alhora poètic.

Creador actiu, provocador i crític amb la societat de consum, inventor de ginyes com l'Scanning per aprofundir en el retrat de l'ésser humà des de les emocions, va mostrar sempre una gran preocupació per la participació de l'espectador en les seves propostes i la incorporació de les noves tecnologies. El gran crític d'art francès Pierre Restany digué d'ell que obria una "línia racional de l'alquímia postmoderna" i batejà amb el nom d'"Els catalans de París" el grup d'**Antoni Miralda, Joan Rabascall, Benet Rossell, Dorothee Selz i Jaume Xifra**.

Home Natura Realitat és la primera exposició retrospectiva de Xifra a Barcelona i una plataforma de difusió i d'interpretació del seu treball en clau antològica.

Després de que Xifra morís, els seus germans van cedir més de 200 obres a l'Ajuntament de Salt, motiu pel qual es va celebrar la mostra *Home Natura Realitat* a la **Casa de Cultura Les Bernades de Salt** el 2018. Aquella exposició troba continuïtat en la que presentem ara als Espais Volart.

La mostra es planteja en diversos àmbits que acullen obres fetes entre els anys seixanta i el 2014.

Jaume Xifra

1. El traç de l'informal

1964-1965

Són les primeres obres que conserva en el seu àlbum personal de trajectòria. Després de passar per l'Acadèmia d'Art Modern d'Ais de Provença, arriba a París i s'encara amb l'informalisme, el moviment artístic que serà hegemònic a Europa fins pràcticament a la meitat dels anys 60 i que s'expandirà al Japó amb el Grup Gutai. Aquestes obres configuren els seus inicis com a pintor. L'informalisme havia aconseguit imposar-se a l'Europa de postguerra, com l'expressionisme abstracte triomfava als EUA. L'art de la matèria, amb Jean Fautrier, Jean Dubuffet, Wolfgang Wols o Alberto Burri, l'art gestual o tachiste amb pintors com Georges Mathieu, Hans Hartung, o l'abstracció lírica amb Gérard Schneider. No podem oblidar l'aportació d'un pintor català com Antoni Tàpies, defensat per Michel Tapié, l'autor teòric de "Un art autre" (1952).

Més que per una pintura gestual, expressionista i existencialista, Jaume Xifra s'inclina per valorar la dimensió espacial i matèrica, amb superfícies monocromàtiques en què el daurat contrasta amb el negre, el que atorga llum i foscor en uns quadres delimitats per una forma interior que ens suggereix una finestra o una porta imaginàries. La matèria és agredida, mitjançant gratats, ratllats o puntejats.

Són obres que confirmen el seu interès per l'espacialisme de Lucio Fontana, qui amb el seu Manifest blanc (1946) refusa els gèneres i materials tradicionals de la pintura, l'allibera dels seus límits espacials i abandona els pinzells per introduir altres estris com el ganivet per agredir o foradar la tela. La pintura deixa de ser espai de representació per passar a ser objecte, el que obre una nova concepció de l'abstracció en l'avantguarda europea de postguerra.

Sense títol
1964-1965
Pintura sobre tela
92x65 cm

Sense títol
1964-1965
Pintura sobre tela
92x73 cm

2. Crítica a la societat de consum

1965-1967

Arrenca el primer bloc d'obra amb segell personal de Jaume Xifra, un període fructífer que assenta definitivament el seu interès per exercir una crítica a la societat de consum mitjançant el tractament publicitari i consumista que es dona a l'objecte. Són els anys previs a la revolta que farà esclatar el Maig del 68 a París.

El vinil estampat

Jaume Xifra abandona els materials i estris tradicionals de la pintura i s'aboca a una pràctica de l'art més social, vinculada al nouveau réalisme, que exalta l'objecte industrial promogut per la societat de consum. Utilitza tela de vinil estampat que troba en les botigues comercials a les quals aplica pintura en esprai a partir de formes retallades de flors, siluetes de rostres i perfils que barregen subjecte i objecte. Aquestes teles reflecteixen l'intent d'actuar amb materials industrials, proveïts pel comerç i reflectir una estètica pròpia de la indústria.

Les insolacions

A continuació, Xifra experimenta amb les empremtes d'insolacions sobre paper, en què mitjançant un mètode molt proper al rayogramme de Man Ray impregna el paper de l'ombra de l'objecte a mida real. La indiferència de l'objecte plana per la fulla del paper: unes tisores, unes fulles vegetals, uns llumins, un compàs, un rellotge de butxaca, etc..

Els pochoirs

Inicia una sèrie de pintures amb l'estampació indirecta del *pochoir*, mitjançant plantilles i esprais. Així com Arman acumula objectes i César compressions, Jaume Xifra acumula imatges retallades de rostres i objectes que troba en revistes il·lustrades i en catàlegs de publicitat, utilitza els seus contorns i siluetes com a plantilla de *pochoir*. Després amb l'esprai hi projecta la pintura que dona una uniformitat a la superfície pictòrica. Aquest procés mecànic indirecte posa més distància entre l'obra i l'autor. Els *pochoirs* retraten la cultura de masses, alienada pel consumisme.

Composició
1966
Pochoir i esprai sobre paper
70x57 cm

Sense títol
1967
Pochoir i esprai sobre paper
72x57 cm

3. L'objecte crític

1967-1968

A partir de 1967, Jaume Xifra desenvolupa algunes obres especialment crítiques en relació a la situació política que es viu al món i al canvi de naturalesa que s'opera en l'obra d'art, que passa de la representació a la presentació. En aquesta immersió de l'obra en la realitat de l'objecte hi plana un esperit neodadaïsta i, a la vegada, una poètica de revolta i activista, que acaba de fer de l'obra d'art un gest, un acte, en un apropament de l'art a la vida i a la societat.

Hi ha tres obres, tres gests que amplifiquen aquesta nova actitud de Jaume Xifra. De la crítica a l'objecte de consum passa a l'acció, el que ell mateix qualifica d'"exorcismes sobre tela". D'una banda, les tres *Couronnes pour la Grèce* (1967) que presenta a la Biennal de París i que són refusades per la institució. Es tracta de tres corones mortuòries dedicades al cop d'estat dels tres militars que imposen la dictadura militar a Grècia pel període 1967-1974, un episodi tardà de la Guerra Freda impulsat pels EUA que impediria les eleccions que beneficiarien els partits democràtics. A la cinta de la corona, una dedicatòria: "*Regrets eternels*"[Retrets eterns].

El segon gest és *Le vide de Klein* (1967), una maleta oberta i buida sobre una tela blanca. Al·ludeix al salt al buit que fa el pintor Yves Klein el 1960 llançant-se al carrer des d'un mur, el que donarà lloc a un fotomuntatge publicat en una falsa edició del *Journal du dimanche*. Per pintar l'espai diu que l'ha d'experimentar i per això crea aquest llançament al buit. Jaume Xifra també necessita llançar-se al buit de la creació artística i aquesta maleta buida esdevé un símbol d'aquest desig i voluntat.

L'altra obra que esdevé premonitòria del trencament que Jaume Xifra vol fer en relació a la convenció del discurs artístic és *Morceau d'art pas encore reconnu* (1967), un tros de totxo penjat d'un filferro al bell mig d'una tela constitueix un acte exorcista, un insult dadaïsta a la Història de l'art, que pot posar-se perfectament al costat del polèmic "urinari" de Marcel Duchamp.

Couronne pour la Grèce
1967
Objectes sobre tela
130x89x40 cm

La Vide de Klein
1967
Objectes sobre tela
116x89

4. L'objecte ritual: Reliquiaris i objectes *numinosos*

1969-1971

L'experiència xilena desvetlla encara més en Jaume Xifra la consciència social i decideix emprendre una via més participativa, amb l'art ritual i els Cerimonials, al seu retorn a París. D'aquí sorgeixen els *Objectes numinosos*, *Reliquiaris*, *Objectes rituals*. El seu propòsit és el de socialitzar l'art no per una via consumista que porta a multiplicar l'obra per fer-la més assequible, sinó per fer de l'art una via més participativa i col·laborativa.

“A Xile sobretot, però també a Bolívia - diu Xifra -, vaig tenir l'ocasió d'observar, de viure a vegades, el que havia estudiat amb l'etnografia. Les tradicions folklòriques i les manifestacions religioses observades per aquella població rural estaven impregnades d'un fort sentiment sagrat, de mort i erotisme contingut. El punt comú de convergència era la superstició. L'absència en aquest context d'un element d'equilibri metafísic em semblava evident i dramàtic, fins i tot per a la nostra pròpia cultura; aquesta constatació i el record dels escrits de Rudolf Otto, com *Le sacré*, i el seu estudi del sentiment *numineux* conduïren a l'elaboració dels objectes anomenats *numinosos*, uns objectes de relació personal en els quals es pretén evocar el sentiment d'equilibri metafísic.” A aquesta inquietud pertany la instal·lació *Bougies et draps blancs dans la nuit* (1969).

A partir de l'organització dels *Cérémonials*, crea objectes en forma de reliquiaris que puguin ajudar a la vida personal, a la reverència, la memòria, la contemplació, la purificació. Records embolicats en plàstic del *Mémorial funéraire de Verderonne* (1969), petits altars amb ciris en flama que vetllen per un objecte encapsat, com els dos canelobres que rendeixen culte a un reliquiari d'una ploma de flamenc rosa o un conjunt de ciris encadenats que es desfan en cremar-se i la cadena ja no pot abraçar-los. Un llençol estès amb una vora de punts de llum funciona com a objecte *numinos*, que parla metafòricament de la presència del sagrat i la fascinació que té per a l'home l'evocació d'aquest misteri.

Reliquiari: “Objecte pagà”
1971

Fusta pintada i flor de plàstic
70x47x17 cm

5. Cerimonials i accions rituals

1969-1978

És el moment que Xifra col·labora amb altres artistes fincats a París, com **Antoni Miralda**, **Joan Rabascall** i **Dorothee Selz** i **Benet Rossell**. Les accions rituals que emprengué el grup d'artistes catalans de París porten el segell visible i l'empremta de Jaume Xifra en els objectes utilitzats, l'organització del ritual, el guió, les màscares, l'ús dels globus, el fum, blanc o de colors, la música, la interdisciplinarietat, els vestits, i l'intent de crear un espai col·lectiu de participació a l'aire lliure. Cal dir que el color, juntament amb l'objecte, és un dels elements que té més presència simbòlica en els rituals de Xifra. En els *Cerimonials* l'equip Miralda-Selz hi contribueix amb el menjar de colors, dins el corrent del *eat-art* emmarcat dins el *nouveau réalisme*, Rabascall amb la part gràfica i Benet Rossell amb la filmació.

Entre aquests cerimonials i rituals, cal destacar *Noir-Mauve + Barba à papa* a l'American Center de París, 1969; *Memorial*, a Verderonne, Oise, 1969; *Rituel blanc*, a St. Moritz, 1969; *Fête du fil*, Rennes, 1970; *Fête en blanc*, Verderonne, Oise, 1970; *Le Grand Départ*, Verderonne, Oise, 1971; *Cérémonie-rituel en quatre couleurs*, Kürten, Colònia, 1971; *La Fête des Ballons*, Chatillon-sur-Saône, 1971-1972-1973; *Célébration de l'été*, Verderonne, Oise, 1971; *Rituel en quatre couleurs* per a la VII Biennal de París, 1971, *Rituel multicolours*, Eivissa, 1972, *La dernière poutre*, París, 1975.

En solitari, Xifra es mostra menys festiu i més radical en concentrar-se en el sacrifici, com a *Rituel* a Les Halles, 1972 o a *Implications*, a l'École des Beaux-Arts, a Metz (1976). Una de les seves obsessions és l'ús del globus, objecte que té un esperit lúdic i que Xifra utilitza en les seves accions, com a *Objets et rituels*, à l'Architecture Contemporaine Esthétique-Industrie de París (1972), una acció que es converteix en un acte irreversible, quan els 500 globus són petats pels participants amb 500 agulles a la seva disposició. A *États allotropiques*, a la Galerie du Centre Culturel Municipal de Villeparisis (1975), el globus també esdevé un acte irreversible, acompanyat del grup musical Atila. La presència del globus culmina amb *Holocauste pour un ballon* a la Maison de la Culture de Châlon-sur-Saône (1978), també amb la finalitat de realitzar un acte del qual no es pot tornar enrere com s'esdevé en la vida mateixa.

Implication
École des Beaux Arts, Metz
1976

Implication
École des Beaux Arts, Metz
1976

6. Objectes impossibles i irreversibles

1972-1976

Directament relacionats amb l'acció, Jaume Xifra dóna pas a la participació de l'espectador. La seva admiració per Marcel Duchamp, que el fa retratar-se al costat de la seva tomba a Rouen el mena cap a aquesta reflexió i, principalment, la conferència que Duchamp fa sobre *L'acte creatiu* el 1957 en què proclama que l'obra d'art la completa l'espectador.

Xifra se les enginya per situar-se en aquesta via i crea els objectes *Impossibles* i els *Irreversibles*. Com sempre, utilitza objectes quotidians, eines de taller, tisores, alicates, una clau anglesa, i objectes funcionals que queden tenallats per un filferro amb punxes que els empresona i que no permet el seu ús. Amb aquest filferro (*fer barbelé*, en francès) construeix objectes, com per exemple una bicicleta que no pot rodar, una cadira en la que no s'hi pot seure o una barrera que imita les tanques que no deixen passar al carrer quan s'hi fan obres. Els *Impossibles* culminen amb l'exposició retrospectiva que fa al Musée Galliera, a París el 1977. Se serveix de trucs que desvien el sentit i l'ús de l'objecte cap a una situació absurda i irrisòria. Una desviació del sentit, una derisió que procedeix del Situacionisme del que Xifra s'impregna.

Amb els *Irreversibles* s'implica l'espectador en un acte potencial que pot destruir l'obra o, simplement, canviar-ne el seu estatus. Tallar una goma que manté una tensió amb un objecte, petar un globus amb una agulla com un acte que no permet tornar enrere, emplaça l'espectador en una dimensió activa i lliure en relació a l'obra d'art i li dóna la possibilitat de modificar-la amb la seva acció, al mateix temps que es transgredeixen les normes del mercat de l'art que considera l'obra d'art un objecte intocable i gairebé sagrat.

Impossible

1974

Aerògraf i guaix sobre paper
65x50 cm

7. Scanning

1978-1985

La màquina de pintar

Al tombant dels anys 80 torna la seva obsessió pel retrat i elabora un seguit de retrats realistes del seu rostre que penja al seu estudi i comença a elucubrar sobre els sentits. Prenen força els ulls, els llavis, el nas, l'orella, que aïlla del rostre i esclafa, gira o multiplica, primer en l'espai blanc del paper i després els porta a la dimensió color.

1985-2005

Retrats psicomòrfics

És un retorn a la pintura, que parteix de l'experiència inicial de pochoirs i esprai. A l'entorn de 1985 construeix un cavallet de pintar que anomena Cavallet "Pochoir/Portrait" i diferents plantilles de cartró intercanviables per crear els primers retrats psicogenètics, mitjançant signes i colors. És un altre assaig que Xifra fa perquè l'espectador sigui part de l'obra en ella mateixa. L'artista li proposa en una taula / graella un conjunt de setze formes, amb les seves particularitats de dimensió, forma, orientació, colors i situació possibles, acompanyada d'una altra taula sinòptica i d'una graella psicogenètica que articula formes i colors d'acord amb les tres famílies de signes relatius a la Natura, les Facultats i a les Relacions. Finalment, amb les anotacions pertinents permetrà elaborar el resultat d'un retrat. Aquesta combinatòria tant li permet fer retrats de persones com de coses o que, finalment, sigui el mateix espectador faci el seu propi retrat quan l'evolució del sistema informàtic li ho permet a partir de les permutacions que crea en un programa informàtic.

2006...

Període "Stochastique"

A partir de l'any 2006, ell mateix qualifica els retrats psicomòrfics de "stochastiques" [conjecturals]. "Stochastique" vol dir que el resultat és menys determinista i conté, en canvi, la presència d'una variable aleatòria dictada en bona part per l'atzar. Es tracta de retrats més sofisticats, més filiformes, buidats i foradats, amb colors més brillants fruit de la tecnologia, que li permeten fins i tot d'elaborar formes en tercera dimensió, pensades per a projectes d'escultura pública.

Essais d'articulation et répertoire

Pintura i esprai sobre tela

1981-82

80x60 cm

8. El cinema

Jaume Xifra havia realitzat estudis de cinema a París amb Jean Rouch compartint classes amb Benet Rossell, artista plàstic i cineasta experimental. Junts roden *Calidoscopi* (1971), un film experimental realitzada a partir de microdibuixos de Benet Rossell que giren en efecte calidoscòpic gràcies a un enginy de Xifra i s'acompanyen amb sons de Carles Santos.

El 1977 Benet Rossell va filmar en solitari *Atrás Etiópe*, una improvisació a partir d'un text d'un drama de Shakespeare escollit a l'atzar, un fragment del *Somni d'una nit d'estiu*. La mirada surrealista, en el seu vessant més absurd, sorgia de la lectura impossible del text, que exerceix la banda sonora. Xifra hi juga el paper d'actor, vestit de militar. També fa d'actor a *Miserere*, de Benet Rossell i Miralda, un film que il·lustra diverses versions musicals de l'*Agnus Dei* i el viatge d'un ser humà a partir dels seus records de guerra. Monuments bèl·lics, soldats, botes velles i cementiris de guerra omplen els fotogrames del film.

Als artistes catalans que s'exiliaren a París als anys 60 els impactà l'esperit patriòtic i militar francès, els memorials nacionals, l'erecció de monuments i el seguici popular d'aquest sentiment en una dècada que apuntava a la contracultura i l'antimilitarisme. No endebades havien fugit d'un país reprimint per un règim dictatorial.

Aquest esperit crític antimilitarista culmina al film, perdut i recuperat fa pocs anys, titulat "*Boum, boum, en avant la musique!*" (1974), en què Jaume Xifra desenvolupa la seva capacitat creativa. El film és una paròdia de la figura del militar a la rereguarda i s'inspira en la iconografia popular del Mariscal Foch, un dels militars destacats de la Primera Guerra Mundial, a qui França dedicà una estàtua monument en record de l'armistici de 1918 i únic memorial nacional francès que els nazis van deixar en peu. Xifra fa de Mariscal Foch, Miralda de soldat ras i Pierre Restany de Mme. Clémenceau.

El rodatge va tenir lloc al seu taller, a l'Impasse de Bourdonnais i a la rue Chaptal, a casa de Ludmila Felletaz, cognom adoptat del marit francès, una aristòcrata d'origen rus que havia arribat a París als anys 20, després de la revolució soviètica i que havia acollit Jaume Xifra.

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

L'artista

Jaume Xifra (Salt, 24 de febrer del 1934 – París, 16 d'abril del 2014)

Després de cursar estudis de tecnologia, marxa a França el 1959. El 1960 és a Marsella on en els documents d'identitat hi consta tornar de professió. Viu al número 32 del carrer de Chateaufort i, un any més tard, al número 19 del Boulevard Jardin Zoologique. El mateix any, 1961, s'embarca en un vaixell de la marina mercant, Belvelyn, a Oslo (29-05-1961), amb escala a Arkhangelsk (Rússia) i de nou el trobem a Oslo (7-09-1961). El 1961 rep unes classes a l'Académie d'Art Modern d'Aix-en-Provence (Dir. André Bourdil). Torna a Marsella, fa d'OHQ (Obrer Altament Qualificat) en un taller de mecànica.

El 1962 s'instal·la a París i el nomenen “massier” de l'Atelier Populaire des Arts Plastiques, al número 10 del carrer de Tornefort, que dirigia Lucien Lautrec (1962-1963). Esdevé l'assistent dels escultors Apel·les Fenosa (1963) i de César (1966). El 1965 resideix al carrer de la Pompe a París i, entre 1966 i 1967, a Vanves, al número 48 del carrer Marcheron, avui desaparegut, on realitza els pochoirs i els primers objectes crítics tan significatius com Couronnes pour la Grèce o Le vide de Klein (1967). També rep classes de cinema al departament audiovisual de l'École Pratique des Hautes Études de París, 1966-1968. Per mitjà de Pierre Restany coneix, el 1966, Joan Rabascall amb motiu de la seva exposició a la galeria Zunini de París.

A partir del 1966, es dedica a un treball pictòric molt singular per al que utilitza les tècniques de l'esprai i del pochoir. Expressió crítica de la societat de consum. El juny de 1968 marxa cap a Xile i hi descobreix la cultura popular xilena. S'instal·la a Villa Huaquén on dirigeix amb Jean-Pierre Béranger tres tallers d'artesanía (teixit, cuir i fusta) durant un any que canvien l'economia de tota una comunitat.

Quan torna a França, s'instal·la al número 24 del carrer Chaptal. Comença a investigar en l'àmbit de les relacions entre l'art, el ritual i el cerimonial, cosa que li inspirarà els seus objectes Numinosos, les sèries de Reliquiaris i els Objectes rituals. També és l'època en què col·labora amb d'altres artistes instal·lats a París, com Antoni Miralda, Joan Rabascall i Dorothee Selz. D'aquesta col·laboració en sortirà, entre d'altres manifestacions, cerimònies i festes rituals: Noir-Mauve + Barbe à papa – American Center, París, 1969; Mémorial, Verderonne, 1969; Bougies et draps blancs dans la nuit, París, 1969; Rituel blanc, Saint-Moritz, Suïssa, 1969; Fête en blanc, Verderonne, 1970; Le Gran Départ, Verderonne, 1970; Cérémonie-rituel en quatre couleurs, Kürten, Colònia, 1971; La Fête des Ballons, Châtillon-sous-Bagneux, 1971, 1972 i 1973; Célébration de l'été, Verderonne, 1971; Rituel en quatre couleurs, VII Biennal de París, 1971; Rituel, a Les Halles de París, 1972. Durant aquest període realitza el curtmetratge CALI DOSCOPI O, amb Benet Rossell, 1970.

Jaume Xifra a París l'any 1981.

Des del 1972 i fins a la seva mort resideix al número 4 de l'Impasse des Bourdonnais, vivenda i taller que ha deixat un record inoblidable en tots els qui el van freqüentar, per ser el seu espai vital de creació i al mateix temps un lloc d'acolliment i de participació.

Al començament dels anys 70, inicia un treball d'investigació sobre l'objecte i realitza les sèries d'objectes Impossibles i Irreversibles que exposarà en diversos espais i galeries, de vegades amb l'acompanyament d'accions: Reliquaires, galeria Suzanne Langlois, París, 1972; Actes irréversibles, galeria Lara Vincy, París, 1972; Objets et rituels, L'Architecture contemporaine Esthétique - Industrie, París, 1972; Reliquaires - Objets rituels et Irréversibles, galeria de l'Oeil de Bœuf, París, 1973; Irréversibles, galeria Nova, Barcelona, 1973; Actes irréversibles, Neue Darmstadter Sezession, Darmstadt, 1973; Exposition, museu Galliera, París, 1974; EXPRMNT L-5, Knokke-Heist, Bèlgica, 1974; États allotropique, galeria del Centre cultural municipal, Villeparisis, 1975; Concert pour un petit ballon, École nationale supérieure des Beaux-Arts, París, 1975; Fête de la dernière poutre, Centre Georges Pompidou, París 1975, amb la col·laboració d' Antoni Miralda; Couleur de toujours, Aix-en-Provence, 1975; i Interacció, amb la col·laboració de Muntadas i de les galeries "G" i Ciento de Barcelona, 1976. La pràctica d'accions i de rituals culmina amb Holocauste pour un ballon, Maison de la Culture, Chalon-sur-Saône, 1978.

El 1974 és nomenat professor de l'École Nationale des Beaux-Arts de Dijon 1974-1986 i el 12 de juliol del 1987 obté la nacionalitat francesa.

A partir de 1985, desenvolupa investigacions lingüístiques en el camp del Computer Painting creant un joc de permutacions teòricament reglades a partir de combinatòries interactives de tres famílies de signes sobre el tema del retrat. Aquest treball va ser exposat per primera vegada el 1991 a la galeria Alfonso Alcolea de Barcelona. El 1992, al Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Barcelona, i al museu de Salt (Girona) amb el títol de Retrats.

El 1986 va ser traslladat a l'École nationale supérieure d'arts de Paris-Cergy-Pontoise (1986-1999) i de 1995 a 1999 n'és el coordinador pedagògic general.

El 1999, realitza i exposa el Retrat de Kaywon a Kaywon Scholl of Art & Design, Kyunggi do, Corea del Sud. El 2001 fa el "Retrat del Centre d'art contemporani de Saint Cyprien" en col·laboració amb els sociòlegs Marina Soto i Carole Soriano, professores de la Universitat de Perpinyà, treball que s'hi exposarà amb el títol Del mot a la imatge i a la Universitat de Perpinyà sota el títol Del mot a la imatge. De la imatge a la paraula.

El 2002, a Barcelona, presenta al Centre d'Art Santa Mònica, l'exposició Scanning. Paral·lelament, amb la col·laboració de l'antropòleg Roger Sansi, realitza dos projectes: el retrat del Centre d'art Santa Mònica, i també Deu retrats singulars, al Centre d'Art Contemporani, Metrònom de Barcelona.

El 2013 realitza, a Girona, amb la col·laboració del matemàtic David Juher, l'exposició CRIPTUS (Retrat de la Catedral de Girona) al Centre Cultural la Mercè. Simultàniament, a França, desenvolupa l'aplicació digital "Jugant a fer el propi retrat" amb l'equip del Centre de recerca i producció informàtica QIO, i proposen l'"Exposition miroir", en aquest mateix centre del departament del Val d'Oise.

Menció apart mereix la seva participació en el món del cinema. Amb Benet Rossell roda CALI DOS COPI O (1970), un film experimental amb microdibuixos de Benet Rossell que giren amb efecte calidoscòpic a partir d'un enginy de Xifra, i amb so de Carles Santos. Al film Atrás Étíope (1977) de Benet Rossell hi fa d'actor i també al film Miserere (1979) de Miralda i Rossell. L'esperit crític antimilitarista del grup d'artistes de París culmina al film dels mateixos autors recuperat posteriorment Boum! Boum! En avant la musique! (1974), on Xifra juga el rol del Mariscal Foch, militar destacat de la Primera Guerra Mundial on es parodia la figura del militar a la reraguarda.

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Obres en exposició

1. El traç informal

Sense títol
1964-1965
Pintura sobre tela
92x73 cm

Sense títol
1964-1965
Pintura sobre tela
92x65 cm

Sense títol
1964-1965
Pintura sobre tela
73x93 cm

Obres en exposició

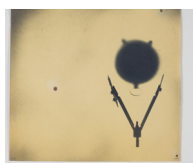
2. Crítica a la societat de consum

Sense títol
1965
Vinil estampat i esprai
65x54 cm

Sense títol
1965
Vinil estampat i esprai
32x40.5 cm

Empremta per insolació
1966
Paper
27,5x30 cm

Empremta per insolació
1966
Paper
27,5x30 cm

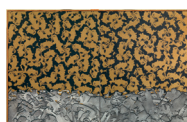
Sense títol
1966
Pochoir sobre tela
164x132,5 cm

Sense títol
1967
Pochoir i esprai sobre paper
72x57 cm

Pochoir Objects
1966
Esprai sobre paper
50x65 cm

Composició
1966
Pintura sobre tela
102x165 cm

Composició
1966
Pochoir i esprai sobre paper
62x50 cm

Composició
1966
Pochoir i esprai sobre paper
70x57 cm

Pochoir
1966
Pochoir i esprai sobre paper
146x97 cm

Composició
1966
Pochoir i esprai sobre paper
65,5x45,5 cm

Obres en exposició

3. L'objecte crític

Couronne pour la Grèce

1967

Objectes sobre tela

130x89x40 cm

La Vide de Klein

1967

Objectes sobre tela

116x89

Morceau d'art pas encore reconnu

1967

Maó i ferro muntats sobre estructura de tela i fusta

74x63x7 cm

Obres en exposició

4. L'objecte ritual: Reliquiaris i Objectes *Numinosos*

Objet-Rituel
1972
Fòrmica i objectes
90x50x15 cm

Reliquiari
1970
Objecte i plàstic sobre fusta
50x40x3 cm

Reliquiari: "Objecte pagà"
1971
Fusta pintada i flor de plàstic
70x47x17 cm

Reliquiari terra
1970
Objectes i imatge
44x34 cm

Reliquiari flors
1970
Objectes i imatge
44x34 cm

Reliquiari
1970
Objectes i imatge
44x34 cm

Reliquiari blanc (Fête en blanc)
1970
Bosses de polietilè amb sucre,
espelmes, escates i paper sobre
planxa de PVC
50,5x40,2 cm

Aspirine
1972
33x25 cm

Obres en exposició

5. Cerimonials i accions rituals

Memorial

Antoni Miralda, Joan Rabascall,
Dorothée Selz i Jaume Xifra. Música:
Éliane Radigue
Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1969

Rituel blanc

Antoni Miralda, Joan Rabascall,
Dorothée Selz i Jaume Xifra. Música:
Éliane Radigue
Saint Moritz, Suïssa
1969

Rituel blanc

Antoni Miralda, Joan Rabascall,
Dorothée Selz i Jaume Xifra. Música:
Éliane Radigue
Saint Moritz, Suïssa
1969

Fête en blanc

Antoni Miralda, Joan Rabascall,
Dorothée Selz i Jaume Xifra. Música:
Éliane Radigue
Centre Artistique de Verderomme,
Oise, 1970
Foto: Bernard Bardinnet

Fête en blanc

Antoni Miralda, Joan Rabascall,
Dorothée Selz i Jaume Xifra. Música:
Éliane Radigue
Centre Artistique de Verderomme,
Oise, 1970
Foto: Bernard Bardinnet

Le Grand Depart

Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1970
Foto: Bernard Bardinnet

Le Grand Depart

Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1970
Foto: Bernard Bardinnet

Le Grand Depart

Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1970
Foto: Bernard Bardinnet

Homenatge al pa

A L'Architecture Contemporaine,
París
1972
Foto: Bernard Bardinnet

Rituel en quatre couleurs

Antoni Miralda, Dorothée Selz i
Jaume Xifra.
CNAC, VII Biennial de París, Parc
Floral de Vincennes
1971
Foto: Bernard Bardinnet

Rituel en quatre couleurs

Antoni Miralda, Dorothée Selz i
Jaume Xifra.
CNAC, VII Biennial de París, Parc
Floral de Vincennes
1971
Foto: Bernard Bardinnet

Célébration de l'été

Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1971

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Célébration de l'été
Centre Artistique de Verderomme,
Oise
1971

Rituel
Les Halles, París
1972

Rituel
Les Halles, París
1972

Implication
École des Beaux Arts, Metz
1976

Implication
École des Beaux Arts, Metz
1976

Obres en exposició

6. Objectes impossibles i irreversibles

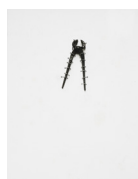
Reliquiari d'un acte irreversible
Glàbuls petats
1972
31x95x2 cm

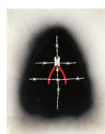
Impossible
1972-1985
Objecte i filferro sobre tela
132x98 cm

Impossible
1973
Fusta, fons blanc i clau
41x31 cm

Impossible
1973
Objecte, estenalles i ferro de pues
91x69 cm

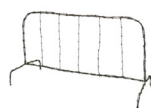
Impossible
1974
Aerògraf i guaix sobre paper
65x50 cm

Núm. 44 Irreversible
1974
Objecte, martell i ou
60x45 cm

Sense títol
1974
Filferro i fusta
47x36 cm

Barrera
1974
Filferro amb punxes
156x86 cm

Irreversible-Impossible
1974
Objecte escultura, fòrmica i vidre
53x30x20 cm

Obres en exposició

7. Scanning: La màquina de pintar

Essais d'articulation et répertoire
Pintura i esprai sobre tela
1981-82
80x60 cm

Essais d'articulation et répertoire
1980-1981
Pochoir sobre paper
65x50 cm

Sense títol
2006
Maqueta d'escultura, cartró retallat
20x10x10 cm

Portrait de Raymond
1986
Pochoir i esprai sobre tela
195x227 cm

Articulació de la visió
1988
Pochoir i esprai sobre tela
130x195 cm

Composició
1988
Pintura i esprai sobre tela
195 x 130 cm

Portrait de Côme
1988
Pintura i esprai sobre tela
195x130 cm

Semse títol (retrat)
1996
Pochoir i esprai sobre tela
156x86 cm

Sense títol
c. 1996
Pochoir i esprai sobre tela
130x197 cm

*Composició final dels retrats de D.
Dufour i A. Poisson*
2001
Impressió digital sobre tela
195x139 cm

Retrat del compositor Denis Dufour
2001
Impressió digital sobre tela
195x130 cm

Portrait psychomorphe
2006
Impressió digital sobre tela
130x81 cm

Obres en exposició

7. Scanning: La màquina de pintar

Artefact-portrait

2006

Impressió digital sobre tela
130x81 cm

Portrait de J.P. Béranger "de plus près"

2011

Impressió digital sobre tela
73 x 105 cm

Relació I

2010

Impressió digital sobre tela
195x130 cm

Relació II

2010

Impressió digital sobre tela
195x130 cm

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Frank Horvat

— *Please don't smile*

“Els límits de la fotografia no es poden predir. En aquest camp tot és tan nou que fins i tot la recerca ja porta a resultats creatius. La tècnica és, òbviament, la que va obrint camí. No pas l'inexpert en l'escriptura sinó el desconexor de la fotografia serà l'analfabet del futur.”

László Moholy-Nagy, 1928

“Photography is the art of not pushing the button.”

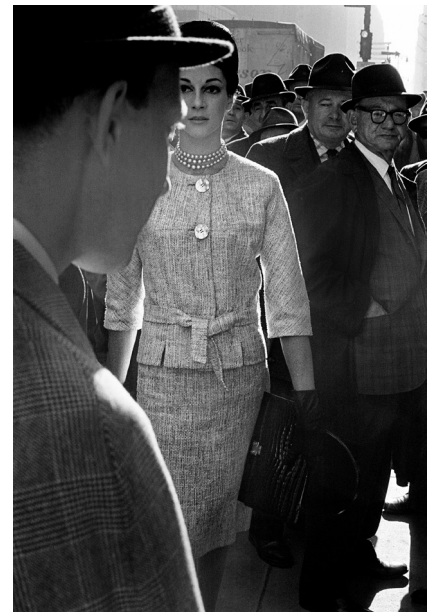
Frank Horvat

*

Frank Horvat (Abbazia, Itàlia, 1928) és un reconegut fotògraf que va consagrar-se, durant els anys 50 i 60, en el gènere de la fotografia de moda contribuint a popularitzar-ne el nom a través de col·laboracions per a una llarga llista de revistes en què va renovar el gènere de manera evident tot aplicant tècniques i estratègies procedents del fotoperiodisme. Amb una tradició profundament humanista i amb un gran coneixement tècnic, la seva obra és tan heterodoxa com inclassificable i ha investigat diversos registres fotogràfics com el retrat, la fotografia documental, la naturalesa o els entorns urbans. Indefallent en la seva perseverança i inexhaurible en la seva recerca de motius, Horvat no és deutor de cap escola ni mestratge i amb una trajectòria vital a les espatlles que l'ha portat a viure a Itàlia, Suïssa, l'Índia, Anglaterra, França i els Estats Units, ha partit d'aquesta identitat múltiple per submergir-se en una gran diversitat d'estils i contextos, amb múltiples especialitzacions i etapes.

Aquesta mostra, ideada i dirigida per Antoni Vila Casas i el mateix Frank Horvat, esdevé un homenatge als seus noranta anys, una acurada selecció d'una vuitantena de fotografies que ens presenten un Horvat inesgotable, tan imprevisible i recurrent com la mateixa vida, un Horvat que sosté, encara que pugui semblar-nos contradictori, que la fotografia “is the art of not pushing the button”.

Àlex Susanna, autor del text “Frank Horvat o el clauer de si mateix” que introdueix el catàleg, posa èmfasi en els orígens de l'autor i els múltiples llocs on ha viscut, conferint-li una visió àmplia i oberta del món. “El fet és que la trajectòria vital del nostre fotògraf discorre sobretot pels sis països on ha viscut, per tots aquells altres que ha conegut bastament, però també per les quatre llengües que el conformen i nodreixen des dels seus inicis, i per totes les altres que també l'embolcallen en segona instància. És bo i partint d'aquesta identitat múltiple, feta de cercles concèntrics i rica

1961, New York, for Harper's Bazaar, fashion in the street

d'arrels enfondides en la història de la Mitteleuropa, que hem d'entendre la gran diversitat d'interessos que el constitueixen i condicionen tant en la seva vida com en la seva obra." Aquesta visió àmplia del seu entorn, de les llengües que el nodreixen i de les cultures que l'han rodejat, influeixen directament en la seva obra que, com la seva vida, és incansable i beu de referents inesgotables.

Tot i ser un fotògraf heterodox i inclassificable, paradoxalment, Horvat és conegut només per alguna de les seves múltiples especialitzacions o etapes. Cal destacar el Horvat **fotoreporter**, pels reportatges que va fer com a freelance a l'Índia o el Pakistan, i la seva faceta com a **fotògraf de moda** que tant va contribuir a popularitzar-ne el nom a través de col·laboracions per a una llarga llista de revistes. En canvi, és menys conegut com a **retratista**, **fotògraf de paisatge** i fins i tot **fotògraf d'escultura**.

Com a fotògraf de moda, Frank Horvat es va fer un nom des dels seus orígens, i els bons resultats obtinguts i les publicacions en un gran nombre de revistes, han fet que ressaltés, fonamentalment, en aquest àmbit. Horvat explora la resta de temàtiques abans citades, les treballa amb profunditat procurant, també, escapar de la casella de "fotògraf de moda" on sempre, sense voler-ho, acaba tornant.

Susanna destaca, com a fet positiu, una aparent manca d'unitat en la seva obra, fent que sembli que les seves fotografies siguin obra de quinze fotògrafs diferents. "Aquest és el cas de Horvat, per qui la fotografia ha estat sobretot una resposta a la vida, als seus incessants i innumbrables estímuls de tot tipus. Una mena d'acció de gràcies sostinguda en el temps. [...] La seva obra se'n acaba mostrant com una sola partitura, com la partitura de tota una vida. La d'un fotògraf satisfet d'haver pogut viure l'època que li ha tocat, amb tota l'acceleració històrica i tecnològica que s'hi ha produït, així com els canvis que tot plegat ha comportat en l'exercici de la seva professió."

L'exposició

En una part de l'autobiografia que podem trobar al catàleg de la mostra, Frank Horvat divideix la seva trajectòria artística en diversos capítols que anomena *Prehistòria*, *Els anys de descobriment*, *Els anys de l'alliberació* i *Els anys del classicisme*.

La mostra que presentem als Espais Volart s'estructura mitjançant aquesta classificació, aquest ordre preestablert pel fotògraf, que ens n'ajuda a entendre l'evolució artística i temàtica guiats pel mateix fotògraf. La fotografia de moda, a "Please don't smile" pren espacial importància ja que, en una exposició d'homenatge, no podem oblidar aquelles obres que han voltat el món i que han situat Horvat en un dels esglaons més alts en aquest àmbit de la fotografia.

1962, Paris, for Harper's Bazaar, High Fashion with Iris Bianchi and writer Marie-Louise Bosquet

La mirada insondable. Montjuïc, Barcelona, 1963.

Prehistòria 1944-1955

Horvat, amb només setze anys, es considera poeta. Coneixedor i apassionat d'obres com *Les flors del mal* de Baudelaire o la *Divina comèdia* de Dante, ben aviat deixa de banda les seves ambicions literàries per dedicar-se a la fotografia, astorat per la perfecció de certs autors literaris que l'imposen fins a tal punt que impossibiliten la seva creació.

Admirador dels fotògrafs de l'agència Magnum —**Henri Cartier-Bresson**, **Robert Capa** i **Werner Bischof**—, tots ells artistes i aventurers alhora, Horvat escull la fotografia com la millor opció per combinar els seus somnis de creativitat amb el desig de conèixer el món.

Viatja a París, capital del món de la moda i també de la pintura, la literatura i, sobretot, del fotoperiodisme, ja que és a París on hi havia la seu de Magnum. Allà coneix Henri Cartier-Bresson, fotògraf que marcarà, profundament, els seus inicis en aquest món que inicia.

L'any 1952 viatja al Pakistan perquè té coneixement que les autoritats de relacions públiques ofereixen facilitats als periodistes. Viatjarà també a Lahore, Anglaterra i, finalment, es traslladarà a París, on rebrà diversos encàrrecs, un dels més coneguts és un reportatge de París de nit.

1947 Milano, Italy, Sabina

Els anys de descobriment 1957-1962

L'any 1957 es consolida com a fotògraf de moda, especialitzant-se en moda de carrer. Intenta mostrar les dones en ambients quotidians. Pels redactors de les revistes, era l'equivalent periodístic al salt de l'alta costura al prêt-à-porter. Treballa per a *Elle* a París, *Vogue* a Londres i *Glamour* i *Harper's Bazaar* a Nova York.

El punt àlgid d'aquesta part de la seva trajectòria són els reportatges d'alta costura italiana, encara avui dels més reconeguts.

1959, Paris, for *Jours de France* with Monique Dutto at metro exit

Els anys de l'alliberació 1962-1974

És el moment de la fotografia documental, que li proporciona llibertat total per viatjar durant mesos i fotografiar sense normes preestablertes. La dona i la moda, però, segueixen essent essencials en la seva fotografia. La recerca se centra a buscar la *dona real*, una dona que compleixi els seus somnis més que no pas les convencions del mercat. En paraules de Horvat: “despullaria la model de totes les capes artificials i descobriria la *dona real* que s'hi amagava. El meu repte era assolir aquest objectiu sense anècdotes de carrer, sense extres, sense res superflu, potser una cadira on asseure's o recolzar-se, fins i tot sense efectes de llum, com ho feien els pintors del Quattrocento italià”.

Cada vegada més *outsider*, Horvat procura no donar cap directriu a les models, fins i tot, prescindir d'aquelles models professionals.

1964 Mate b NEG LOST

Els anys del classicisme 1980-1989

Durant la dècada de 1980 tot canvia. Horvat decideix alliberar-se d'ell mateix del rol exclusiu de fotògraf de moda, tal com ho havia fet abans del rol de fotoperiodista.

El seu primer projecte personal, **"Portraits of Trees"**, el porta a diversos països d'Europa o Amèrica del Nord. "Els arbres tenen un significat especial per mi. Va ser mentre passava les vacances a la Provença, podant les alzines, els roures blancs, els ginebrons i els pins que envoltaven la casa que m'acabava de comprar, que vaig recuperar els records dels llorers i els bambús de la costa de l'Adriàtic, entre els quals jo acostumava a amagar-me, possiblement per escapar-me de l'angoixa dels meus pares, que no podia deixar de sentir, i que vaig acabar per tancar en un racó de la meva ment."

El segon projecte, **"New York Up and Down"**, no tenia cap relació amb la moda. Nova York es convertia en clar protagonista com a epicentre de gran part dels seus viatges, lloc d'impàs, de triomf i de derrota.

El tercer projecte, **"Very Similar"**, tenia més relació amb la moda. Consistia a endinsar-se, durant dies o setmanes, en la vida de les models per tal de copsar cada gest i cada petit canvi de lloc, d'actitud i de llum.

Cap a l'any 1987 Horvat decideix perseguir l'atemporalitat seguint la llum dels pintors holandesos del s. XVII, per la qual cosa crea una combinació de llum per permet uns resultats que acosten les fotografies a la pintura d'aquesta època.

Com apunta Àlex Susanna a l'inici, l'obra de Horvat és heterodoxa i inclassificable, però la dona i la moda hi juguen un paper cabdal. Gran part de la vida artística i professional de Horvat transcorre entre models, a la recerca del gest perfecte, de l'instant que captivarà les portades de les revistes de moda més prestigioses. Tot i la intencionalitat de defugir-ne i explorar nous espais, Horvat sempre conviu al costat d'aquests cossos femenins, bellament dotats per a lluir els vestits més glamurosos, amb una bellesa caduca que el fotògraf s'esforça per captar.

1984, from "Very Similar", Claude

1983, from "Very Similar", Sandrine

L'artista

Frank Horvat

1928

Vaig néixer el 28 d'abril a Abbazia (Itàlia), l'actual Opatija (Croàcia). Els meus pares, Karl i Adele Edelstein, eren metges, si bé la meua mare va acabar esdevenint psicoanalista.

1939–1945

Vaig viure a Lugano (Suïssa). Als quinze anys vaig canviar la meua col·lecció de segells de correus per una càmera Retinamat de 35 mm.

1947–1950

Trasllat a Milà (Itàlia). Primer vaig estudiar art a l'Accademia di Brera i més tard vaig treballar en una empresa de publicitat. Aleshores em vaig comprar una càmera Rolleicord i vaig fer encàrrecs pel meu compte per a revistes italianes.

1950

Primer viatge a París, on vaig conèixer Henri Cartier-Bresson i Robert Capa.

1952–1953

Viatge al Pakistan i l'Índia com a fotògraf freelance.

1954–1955

Trasllat a Londres, on vaig treballar principalment per a *Life* i *Picture Post*.

1955

Trasllat a París, on encara visc ara.

1957–1962

Em vaig convertir en fotògraf de moda i vaig viatjar entre París, Londres i Nova York, treballant per a *Jardin des Modes*, *Elle*, *Glamour*, *Vogue* i *Harper's Bazaar*, entre d'altres. Entre 1958 i 1961 vaig ser fotògraf associat de Magnum.

1962–1963

Vaig estar treballant en els llibres *Strip-tease* i *Television*. Vaig fer un viatge pel món per a la revista alemanya *Revue*.

1964–1988

Fotografia de moda i publicitat a Europa i els Estats Units.

Frank Horvat

1976–1986

Projectes personals *Retrats d'arbres*, *Veritables semblances*, *Nova York amunt i avall* i *Viatge de Goethe a Sicília*.

1986–1987

Vaig treballar a *Entre vues*, llibre d'entrevistes amb fotògrafs famosos que Nathan va editar en francès a París, el 1990.

1989

Vaig començar a experimentar amb la imatge digital.

1990–1998

Vaig treballar principalment en projectes per a llibres: *Degas: Sculptures*, *Bestiarium*, *Mythologies*, *Walks around Boulogne-Billancourt*, *History of Fashion at Musée Galliera* i *Romanesque Sculptures*.

1998

Primera pàgina web: Horvatland.

1999

Vaig treballar a *Daily Report*.

2000

Pel·lícula Frank Horvat, de 1999, a ARTE.

2002

Exposició "Homenatge a Catalunya", als Espais Volart, de la Fundació Vila Casas, a Barcelona.

2003–2004

Fotografies de *La Véronique: 50 yards around my house in Provence*.

2005

Fotografies d'escultures de Robert Couturier, exposades al Musée Maillol de París.

2006

Exposició retrospectiva a l'Espace Landowski, a Boulogne-Billancourt (França).

2007

Inici del projecte *An eye at the fingertips*.

2008

Exposició retrospectiva *Ways of an eye a VillaTamaris*, a La Seyne (Var, França).
De-bocche-tette-culi-cazzi-e-mone: il·lustracions de poemes eròtics de Zorzi Baffo, un aristòcrata venecià del segle XVIII.

2009

Publicació, amb el nom d'*Only for few*, d'una sèrie de petits llibres reservats a col·leccionistes, impresos individualment a càrrec de l'autor:

Adele Edelstein (or Book about my Mother).

Dr. Karl Horvat (or Book about my Father).

De-bocche-tette-culi-cazzi-e-mone (il·lustracions de poemes eròtics de Zorzi Baffo, un aristòcrata venecià del segle XVIII).

New York Up and Down (amb un text de Franz Kafka).

Masken und Mandarinen (amb textos de la poetessa alemanya Ingrid Mylo).

Veritables semblances (amb poemes d'amor en vuit idiomes diferents).

Creació d'una obra de teatre, en col·laboració amb Hélène Busnel, François Hatt i Roberte Léger: *Ai-je embrassé Nietzsche sur le Monte Sacro?* [Vaig besar Nietzsche al Monte Sacro?], representada el meu estudi de Boulogne-Billancourt.

2010

Vaig començar a treballar en Horvatland: *A Trip Through a Mind*, que jo sàpiga la primera aplicació per a iPad sobre fotografia concebuda completament per l'autor de les fotografies.

La Fondazione del Centenario, Lugano (Suïssa) em va concedir el *Premio del Centenario*.

2011

Publicació de l'aplicació per a iPad Horvatland.

El Centro di Ricerca e Archivazioni della Fotografia (CRAF), de Spilimbergo (Itàlia), va premiar la meua trajectòria fotogràfica.

2012

Vaig començar a treballar en el projecte de vídeo *Eppur si Muove* (or *Moving Stills*).

Vaig començar a treballar en l'exposició retrospectiva *The House with 15 Keys*.

2014

Vaig començar a treballar en l'aplicació *Eye at the Fingertips*.

Projecte sobre Maillol.

2015

Vaig començar a treballar en el llibre *Please don't Smile*.

2016

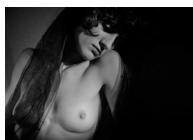
Vaig començar a treballar en el llibre *Photographic Autobiography*.

2017

Vaig començar a treballar en la sèrie *Nothing Special*.

Obres en exposició

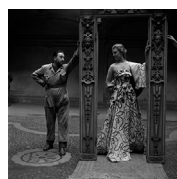
Milan, Italy, Rosita
1950

Milan, Italy, Sabina
1946

Florence, Italy, first fashion photograph
1951

Florence, Italy, Italian haute couture
1951

Milan, Italy, fashion close-up with Mate
1951

Lahore, Pakistan, Muslim wedding: the bride
1952

London, Mte with jaguar
1955

París, hat competition
1956

París, Le Sphinx
1956

París, Le Sphinx
1956

París, Mate pregnant
1956

París, self-portrait with stripper
1956

París, for Jardin des Modes at Le Chien qui fume with Tan Arnold
1957

París, for Jardin des Modes, Givenchy hat
1958

París, ad for Chantelle Lingerie
1958

París, Coco Chanel
1958

París, for Jardin des Modes with Simone D'Aillencourt
1958

París, for Jardin des Modes, Givenchy hat
2015

París, Maria de Medeiros
1988

París, for Jours de France with Monique Dutto at metro exit
1959

París, Mate
1959

Sauxillanges, France, for Elle, Auvergne village issue with Agathe
1960

Sauxillanges, France, for Elle, Auvergne village issue with Marla Scarafia
1960

Brighton, England, bathing girls
1960

*London, for BritishVogue, British
haute couture with Simone D'Aillen-
court*
1961

*London, for BritishVogue, British
haute couture with Simone
D'Aillencourt*
1961

*London, for BritishVogue, haute
couture with Simone D'Aillencourt
and designer Hardy Amies*
1961

*New York, for Harper's Bazaar,
fashion in the street*
1961

*New York, for Harper's Bazaar,
fashion in the street*
1961

Paris, for Elegance with Judy Dent
1961

*Paris, for British Vogue, wedding
gown*
1961

Paris, Judy Dent
1961

*Yorkshire, UK, for British Vogue with
Judy Dent*
1961

*Yorkshire, UK, for British Vogue with
Rosalind*
1961

Cairo, swinging girl
1962

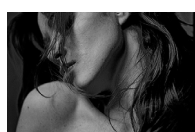
*Paris, for Harper's Bazaar, haute
couture at Café de Flore with Carol
Lobravico (with glasses)*
1962

Paris, for Harper's Bazaar, haute couture with Iris Bianchi and writer Marie-Louise Bousquet
1962

Paris, for italian Vogue with Aurélia Weingarten
1986

Rita Renoir
1962

Rome, for Harper's Bazaar, haute couture with Deborah Dixon
1962

Rome, for Harper's Bazaar, haute couture with Deborah Dixon and Antero Piletti
1962

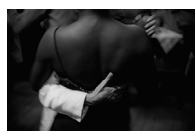
Rome, for Harper's Bazaar, haute couture with Deborah Dixon and Federico Fellini
1962

Dakar, dancer
1963

New York, USA, photo test with Donyale Luna
1963

Rio de Janeiro, Brazil, dancing couple
1963

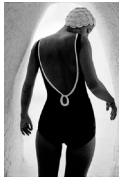
Tokyo, hostess
1963

Paris, Mate
1964

Madrid, for Harper's Bazaar, Mon-drian fashion by Saint-Laurent
1964

Djerba, Tunisia, for Harper's Bazaar, bathing suit with Marie-Hélène Sauer
1965

Paris, for French Vogue, issue about Alain Resnais
1978

for American Glamour, on the theme of film directors (Buñuel)
1968

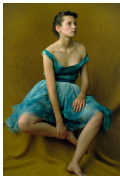
Tunisia, for Harper's Bazaar, with Marie-Hélène Sauer
1968

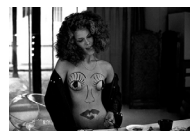
Tunisia, for Harper's Bazaar, with Marie-Hélène Sauer
1968

Armenoville, France, for French Vogue, Saint Laurent fashion
1970

from Very Similar, Sandrine
1983

Paris, photo test with Chris O'Connor
1972

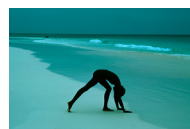
Paris, for Jasmin, evening outfit
1973

Aran, Ireland, for Stern, knitted fashion with Chris O'Connor
1974

Paris, for French Vogue France, Hitchcock issue with Chris O'Connor
1974

Bahamas, for American Glamour, illustration for exercise
1976

Paris, for L'Officiel, evening dress
1989

Paris, for L'Officiel, Lanvin dress
1989

Hélène Busnel
1993

Hélène Busnel
1993

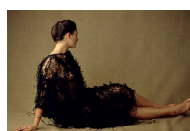
Paris, for italian Vogue, with Anastasia Traina
1983

from Very Similar, Claude
1984

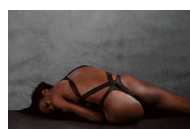
from Very Similar, Marie-Paule
1984

Paris, for Frankfurter Allgemeine Magazin, fashion by Comme des Garçons with Aurélia Weingarten
1983

Paris, for Frankfurter Allgemeine Magazin, fashion by Grès
1984

Paris, for Frankfurter Allgemeine Magazin, bathing suit by Azzedine Alaïa
1986

from Very Similar, Alice
1986

Per a més informació podeu contactar amb el departament de premsa i comunicació

Mercè Vila Rigat: mvila@fundaciovilacasas.com
+(34) 93 481 79 85

Descàrrega d'imatges via web: www.fundaciovilacasas.com/ca/documents-premsa

Usuari: premsa

Contrasenya: apremsa2019

Programació expositiva — *Espais Volart*

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

FUNDACIÓ VILA CASAS

www.fundaciovilacasas.com

ESPAIS
VoLART
BARCELONA

Espais Volart

Ausiàs Marc, 20-22
08010 Barcelona
+34 93 481 79 85
volart@fundaciovilacasas.com

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Museu Can Framis

Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
+34 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

CAN
MARIO
PALAFRUGELL

Museu Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
+34 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Museu Palau Solterra

Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
+34 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com